

HET WONDER VAN EEN NIEUW COLLEGE

Een voorval uit het leven van Ellen White toont aan hoe ze door God gebruikt werd om de dingen van Gods rijk op aarde te helpen bouwen. Dit is het verhaal van een profetische droom, een gebed vol geloof, en een gift, die meehielp om een Zevende-Dags Adventistische school in Australië op te richten. De kern van dit verhaal is de wonderwerkende macht van God, geopenbaard door Zijn boodschapster, Ellen G. White. Dit is slechts één van de honderden aangrijpende berichten, die konden worden aangehaald als er ruimte genoeg zou zijn.

Laten we ons verbeelden dat we in Australië zijn, in de grote stad Melbourne, in de negentiger jaren van de vorige eeuw. We zijn onzichtbare gasten op een bestuursvergadering. Zuster White, zoals ze vol genegenheid wordt genoemd door haar mede-gelovigen, is onlangs uit Amerika aangekomen om leiding te geven bij de uitbreiding van het werk, en spreekt nu tot de predikanten, die aanwezig zijn op de jaarlijkse zitting van de Australische Conferentie.

We moeten een opleidingsschool hebben in Australië, zei zuster White — een school met werkplaatsen, landbouwgrond, en een veelomvattend opvoedkundig leerplan. De school, zei ze, moest gevestigd zijn op het land, op een boerderij; de waarheden en beginselen van de Bijbel moesten de grondslag zijn van alle onderricht. De natuur moest samengaan met de Schriften om de studenten zowel een geestelijke als een praktische opleiding te verschaffen. De leiders der kerk geloofden niet dat ze een schoolprogramma konden starten. Ze zeiden: „We hebben hier slechts 500 gelovigen, en hoe kunnen we met 500 leden een school in stand houden?” Maar zuster White bemoeidigde hen om voorwaarts te gaan, en zo benoemden ze een commissie die zou uitzien naar een geschikte plaats voor deze unieke modellschool.

Na enkele maanden deelde het plaatselijk comité aan zr.

White mee, die zich toen in Sydney bevond, dat ze een stuk land gevonden hadden in Cooranbong, 135 km ten noorden van Sydney, in New South Wales. De prijs van het land: ongeveer 5.000 dollar. De grootte: bijna 600 ha. De mannen vonden dat er mogelijkheden in zaten. Zou zuster White willen komen om eens te zien wat ze er van dacht?

Natuurlijk wilde ze komen. Met enkele andere kerkelijke werkers stapte ze in de trein op die najaarsdag, om de 140 km af te leggen naar het kleine station van Dora Creek. Terwijl ze reisde, vertelde ze haar vrienden een droom van enkele nachten geleden. In dit nachtgezicht werd ze gebracht naar een stuk land, dat in aanmerking kwam voor een school. Het land was bedekt met dichte bossen. Het kwam haar voor alsof ze met haar metgezellen door de bossen wandelde. Terwijl ze dit deden, kwamen ze bij een open plek. Daar was een pas gegraven greppel van ongeveer 30 cm diep en 2 m lang.

Terwijl ze schenen neer te zien op de greppel, kwamen twee broeders naar voren, die zeiden: „Dit is geen goede grond. De grond is ongeschikt.” Maar zuster White zag in haar droom een engel, die naast de greppel stond en zei: „Onjuiste berichten zijn gegeven over dit land.” De engel beschreef toen de verschillende grondlagen, en verklaarde de samenstelling van de grond. Hij zei dat het land vruchtbaar was, en geschikt voor de teelt van vruchten en groenten, en dat God een tafel in de wildernis zou bereiden. Als de grond op de juiste wijze bewerkt zou worden, zou de opbrengst overvloedig zijn voor het welzijn van de mens.

Toen ze aankwamen bij het stuk land, rustte zuster White enige tijd bij een vuurtje, terwijl de werkers zich verspreidden over het land. Later in de middag begon ze het stuk grond te inspecteren. Met een bevriende predikant en diens vrouw wandelde ze door het bos van grote eucalyptusbomen. Spoedig naderden ze een open plek. In het midden zagen ze — o wonder — de geploegde greppel, ongeveer 2 meter lang en 30 cm diep. Er waren geen sporen van wagenwielen, geen sporen van paarden, alleen deze korte, vers gegraven greppel. Terwijl ze toezagen, ver-